

אפוני זהב

אגדה קוריאנית

במחוז שבו נמצא עמק גור
המפורסם, חיה לפני זמן רב
אלמנה ענייה. לבנה בן
השתיים-עשרה קראו מון-סיק. חיי
האלמנה היו קשים מאוד. היא
עבדה מבוקר עד ערב אצל השכן,
גביר העשיר ביותר בכפר. הגביר
היה קמצן ושילם לה על עבודתה
כל כך מעט שהאישה הייתה רעבה
תמיד.

מון-סיק ראה כמה קשה לאמו
לחיות, אך לא ידע איך יוכל לעזור.
היא נעשתה רזה וחלשה מיום
ליום, ובנה חשש שהיא עלולה
לחלות מעומס העבודה ומרעב.

בסוף אמר לעצמו הילד "אילו אמא לא הייתה
צריכה להאכיל אותי, לא הייתה בעצמה כה רעבה."

חשב והחליט ללכת העירה ולמכור
את עצמו לעבד. ויום אחד, כשאמא
עבדה בשדות השכן העשיר, מון-סיק
לבש מעיל, אסף קצת מזון בחבילה
ויצא העירה.

הדרך הובילה ביער עבות גדול.
מון-סיק הלך זמן רב בשבילי היער,
עקף ביצות, עבר בין שיחים סבוכים,
וחיפש מעברים מעל נחלים כדי לא
לטבוע בהם.

בסוף הדרך הובילה אותו לקרחת יער
ושם ראה מון-סיק אייל צעיר ויפה.
האייל לא נבהל כשראה את הילד, לא
התחיל לברוח לתוך היער, אלא עמד
והביט על מון-סיק.

כשהילד ניגש לאייל זה הרים את
רגלו הימנית, כאילו היה לו קשה
לעמוד עליה. מון-סיק הסתכל והבין

מה מבקש ממנו האייל. שבב גדול נתקע עמוק
בפרסת החיה וגרם לה כאבים. עם שבב כזה האייל
לא יכול היה לברוח לא מנמר ואפילו לא מזאב
צעיר.

מון-סיק כרע ברך ובזהירות הוציא את השבב
מרגלו של אייל. האייל הרים את ראשו בשמחה,
הניע את קרניו הגדולים והלך לכוון היער. הוא הלך
לאט, לא מיהר ומדי פעם הסתכל אחורה, כאילו
רצה להיווכח שהילד הולך אחריו.

ואמנם מון-סיק הלך כל הזמן אחרי האייל, בלי
לדעת למה. כבר התחיל להחשיך, בשמיים עלה
ירח צהוב גדול והאייל המשיך ללכת, בלי לעצור
ובלי למהר.

מון-סיק הלך אחריו בזהירות רבה, כי היער נעשה
כל פעם סמיך יותר ויותר, ואת השביל הוא אבד
כבר מזמן. ופתאום, בסביבת סבך שרכים, האייל
נתן קפיצה והסתתר. מון-סיק נבהל מאוד. הוא ירד
כבר מהשביל ולא ידע לאיזה כוון ללכת כדי להגיע
העירה.

הוא ניגש לסבך שבו נעלם האייל וראה פרח זורח.

כשמון-סיק הביט טוב יותר, לא
האמין לעיניו. זה היה גיסנג,
הגיסנג יקר-הערך, צמח
שמבריא חולים ועושה את
הזקנים לצעירים.

בלי לאבד זמן מון-סיק התחיל
לחפור סביב הצמח. כעת לא
היה לו יותר צורך למסור את
עצמו לעבדות. כמה לגימות
חליטת גיסנג יבריא את אמו,
והיא תהיה בריאה וחזקה.
הוא חפר והוציא את שורש
הגיסנג וחזר לכפרו. אמא
הייתה בבית. היא שכבה על
ספסל ישן ונאנחה בשקט.
נראה שלא נשאר לה עוד

הרבה לחיות. אך כשרק לגמה שתי לגימות
מחליטת גיסנג, קמה מהספסל. על לחייה הופיע
צבע ורוד, הליכתה נעשתה קלה וידיה בעבודה
מהירות וזריזות.

מעתה מון-סיק ואמו חיו בנוחות. האייל בא אליהם
מדי שנה וכל פעם, כאשר הלך, על הסף מצאו
אפונים. וכשמון-סיק גחן מעליהם הם הפכו לזהב.

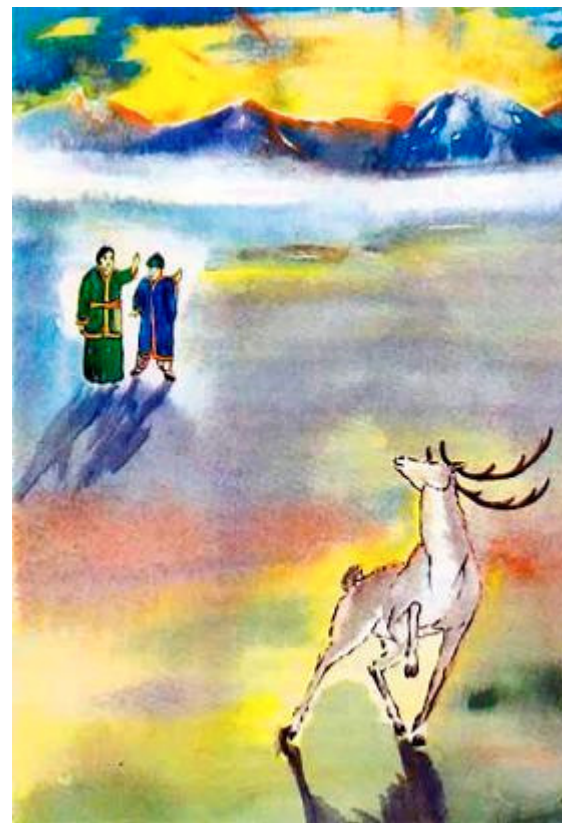

השכן הגביר הרגיש מיד
שהאלמנה הענייה לא רעבה יותר,
חיה ללא מחסור ועוד עוזרת
לאחרים.

הוא התחיל לעקוב אחרי השכנים
ופעם ראה את הכל – איך האייל
בא לביתו של מון-סיק, איך הוא
משאיר אפונים ואיך הם הופכים
לזהב.

מאז לא שקטה חמדנותו של
הגביר. הוא החליט לגנוב את
האפונים, ויום אחד, כאשר
מון-סיק והאלמנה עבדו בשדה
שלהם, נכנס לביתם והתחיל
לחפש. הדבר לא לקח לו זמן רב.

חמישה אפוני זהב מונחים היו על מדף, מכוסים
בפיסת בד. הגביר חטף את האפונים, שם בכיסו

עבר זמן מה ופעם,
לקראת השחר, כשהכפר
כולו עוד ישן, מון-סיק
שמע דפיקה קלה בדלת
הבית. הוא פתח את
הדלת וראה לפניו את
אותו האייל היפה, הצעיר,
שהוביל אותו לגיסנג.
"זה הוא! זה הוא!" קרא
מון-סיק ורצה לנשק
לאייל. גם אמו ניגשה
לאייל. היא לא ידעה איך
אפשר להודות לחיה על
מה שזו עשתה לה ולבנה.

כשמאחורי ההר הופיעו הקרניים הראשונות של
השמש האייל הרים גבוה את ראשו, הסתובב,
עשה כמה דילוגים והלך. מון-סיק ואמא רצו כבר
לחזור לבית, כשהילד ראה על הסף חמישה אפונים
גדולים. הוא התכופף מעליהן כדי לראות טוב יותר,
והם נעשו פתאום זהובים.

מה ענה לו האייל הוא כבר לא
שמע. רעם נורא נשמע ביער, ברק
הוציא את הקשת מידי הגביר
והפיל אותו על הארץ.
כשהגביר התאושש, האייל כבר
לא היה שם. מההר ירד ערפל.
הערפל עטף את הגביר ונעשה
סמיך יותר ויותר. בתוך הערפל
הזה הגביר ניסה למצוא דרך
לכפרו אך לא ידע לאן לפנות. הוא
תעה כך זמן מה עד ששמע
בקרבה נהימה איומה של נמר.
מה קרה הלאה איננו יודעים, כי
מאז איש לא ראה את הגביר.
יתכן והנמר טרף אותו. שיהיה, לא
חבל על אחד כזה.

וברח.
בבית הוא הוציא את האפונים כדי ליהנות מברק
הזהב, אך הנה נס! בידו מונחים היו אפונים רגילים
לגמרי, כאלה שאפשר למצוא בכל גינה. הגביר
פשוט לא האמין למראה עיניו. הרי הוא ראה בדיוק
שהאפונים היו זהובים!
בכעס רב הוא זרק אותם על הרצפה וצעק "מדוע
אצל מון-סיק אפונים רגילים נעשים לזהב ואצלי
הזהובים נעשים רגילים?"
ובאותו הרגע הוא ראה לפניו את האייל. האייל
קרא "במגע של ידיים שיודעות לעבוד דברים
פשוטים נעשים לזהובים. הידיים שלא מכירות עמל
הופכות זהב לזבל."
והאייל התחיל ללכת לאט לכוון היער.
הגביר לקח קשת וחצים ורץ אחריו. הוא רצה לדעת
מאין לוקח האייל את האפונים הקסומים.
האייל נכנס בין העצים, הסתובב וראה את האיש
העשיר הרודף אחריו. הגנב מתח את קשתו, כיוון
ללבו של האייל וצעק "אמור, איפה נמצאים
האפונים הקסומים!"